

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 400/2017-26

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 9. októbra 2017 v senáte zloženom z predsedu Petra Brňáka, sudcu Milana Lalíka a sudkyne Marianny Mochnáčovej prerokoval prijatú sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Veronikou Tóthovou, PhD., Ku potoku 5, Košice, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 43 C 69/2009 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 43 C 69/2009 p o r u š e n é b o l o .

2. Okresnému súdu Košice II p r i k a z u j e v konaní vedenom pod sp. zn. 43 C 69/2009 konať bez zbytočných prietahov.

3. [REDAKOVANÉ] p r i z n á v a finančné zadosťučinenie v sume 2 500 € (slovom dvetisícpäťsto eur), ktoré je Okresný súd Košice II p o v i n n ý vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Košice II je p o v i n n ý uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy konania v sume 312,34 € (slovom trisťodvanásť eur a tridsaťštyri centov) na účet jeho právnej zástupkyne JUDr. Veroniky Tóthovej, PhD., Ku potoku 5, Košice, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

5. Sťažnosti [REDAKOVANÉ] vo zvyšnej časti n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. augusta 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 43 C 69/2009.

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je v postavení žalobcu v súdnom konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 43 C 69/2009. Predmetom namietaného konania je vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov (ďalej len „BSM“) sťažovateľa a jeho bývalej manželky po rozvode manželstva. Konanie sa začalo doručením žaloby okresnému súdu 29. apríla 2009, toho času trvá viac ako 8 rokov a nie je právoplatne skončené.

3. Sťažovateľ v sťažnosti hodnotí doterajší priebeh namietaného konania ako neefektívny a vyznačujúci sa prietahmi už vzhľadom na celkovú doterajšiu dĺžku konania. Osobitne sťažovateľ poukazuje na to, že posledné pojednávanie sa vo veci konalo 21. marca 2016 a od toho času okresný súd vo veci ďalšie pojednávanie nenariadil.

4. Sťažovateľ k sťažnosti pripojil aj prípis predsedu okresného súdu sp. zn. Spr 92/2017 z 9. júna 2017, ktorým bola jeho sťažnosť na prietahy v konaní vybavená ako dôvodná.

5. Keďže sťažovateľ postup okresného súdu v namietanom konaní hodnotí ako postup porušujúci jeho základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo sťažovateľa... na prerokovanie a rozhodnutie veci bez zbytočných prietahov upravené v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR v konaní o vyporiadanie BSM vedenej na Okresnom súde Košice II pod sp. zn.: 43C/69/2009 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Košice II sa prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn.: 43C/69/2009 konal bez zbytočných prietahov.

3. Sťažovateľovi... priznáva finančné zadosťučinenie vo výške 5000 Eur, ktoré je mu Okresný súd Košice II povinný vyplatiť do dvoch mesiacov odo dňa právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Košice II je povinný uhradiť sťažovateľovi... trovy právneho zastúpenia vo výške 312, 34 Eur na účet právnej zástupkyne sťažovateľa JUDr. Veronike Tóthovej, advokátke so sídlom Ku potoku 5, 040 16 Košice do dvoch mesiacov odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

6. Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval a uznesením č. k. I. ÚS 400/2017-10 z 31. augusta 2017 ju podľa § 25 ods. 1 a 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) prijal na ďalšie konanie.

7. Na výzvu ústavného súdu z 31. augusta 2017 sa k sťažnosti vyjadril okresný súd prípisom sp. zn. 1 SprV/678/2017 z 18. septembra 2017 doručeným ústavnému súdu 20. septembra 2017, v ktorom opísal priebeh posudzovaného konania, pripustil prietahy v konaní *„predovšetkým v období od 21.3.2016 do 14.9.2017 a krátkodobejšie obdobia nečinnosti od 10.11.2011 do 15.4.2012 a od 23.12.2013 do 22.5.2014“*, pričom tieto

zdôvodňoval dlhodobou práceneschopnosťou zákonnej sudkyne, zložitnosťou veci i správaním sťažovateľa. Podľa okresného súdu k celkovej dĺžke konania prispelo správanie sťažovateľa tým, že „s podaním návrhu nezaplatil súdny poplatok a tento bol zaplatený až na základe výzvy súdu dňa 29.9.2009“, ďalej tým, že tri pojednávania v roku 2010 a 2011 boli odročené pre účel pokusu o mimosúdnu dohodu strán sporu, strany sporu v roku 2013 tiež nepredložili otázky pre znalca v súdom určenej lehote, sťažovateľ namiesto toho predložil súdu vlastný znalecký posudok a po nariadení znaleckého dokazovania súdom a doručení znaleckého posudku sa k tomuto sťažovateľ nevyjadril, ako aj tým, že sťažovateľ sa osobne nezúčastnil viacerých pojednávanií.

8. Podaním doručeným ústavnému súdu 3. októbra 2017 sťažovateľ v reakcii na vyjadrenie okresného súdu zotrval na dôvodnosti svojej sťažnosti.

9. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde vo veci sťažnosti sťažovateľa upustil od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa so stanoviskami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci. V dôsledku toho senát predmetnú sťažnosť prerokoval na svojom zasadnutí bez prítomnosti účastníkov, ich zástupcov a verejnosti len na základe písomne podaných stanovísk účastníkov a obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu.

II.

10. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Sťažovateľ sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov.

12. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak, ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 221/04).

13. Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

14. Táto povinnosť súdu a sudcu vyplývala do 30. júna 2016 z ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý bol s účinnosťou od 1. júla 2016 zrušený a počnúc týmto dňom je úprava civilného sporového, civilného mimosporového a správneho súdneho konania predmetom Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), Civilného mimosporového poriadku (ďalej aj „CMP“) a Správneho súdneho poriadku (ďalej aj „SSP“).

15. Povinnosť súdu a sudcu konať bez prietahov podľa právnej úpravy účinnej do 30. júna 2016 vyplývala z § 6 OSP, ktorý súdu prikazoval, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupoval tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prerokovaná a rozhodnutá, ako aj z § 117 ods. 1 OSP, podľa ktorého bol sudca povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov, a z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa

pojednávane môže odročiť len z dôležitých dôvodov, ktoré sa musia oznámiť. Ak sa pojednávane odročuje, predseda senátu alebo samosudca spravidla oznámi deň, kedy sa bude konať nové pojednávane.

16. Povinnosť súdu a sudcu konať bez priet'ahov podľa právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016 je *expressis verbis* zakotvená ako základný princíp civilného sporového konania v čl. 17 CSP a čl. 12 CMP, podľa ktorých súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným priet'ahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu (podľa Civilného sporového poriadku), resp. účastníkov konania (podľa Civilného mimosporového poriadku) a iných osôb, pričom v zmysle § 5 SSP sa okrem iných týmto základným princípom civilného sporového konania spravuje aj konanie pred správny súdom. Tento základný princíp konania je premietnutý do ďalších ustanovení Civilného sporového poriadku, Civilného mimosporového poriadku a Správneho súdneho poriadku so zohľadnením osobitostí jednotlivých druhov konaní tvoriacich predmet úpravy týchto poriadkov.

17. Povinnosť súdu konať bez priet'ahov vyplýva napríklad z § 157 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby sa mohlo rozhodnúť rýchlo a hospodárne, spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania, z ustanovení § 153 CSP o sudcovskej koncentrácii konania, ďalej z ustanovení § 168 – § 172 CSP o predbežnom prejednaní sporu a následkoch neprítomnosti strán, aj z § 179 ods. 1 CSP, podľa ktorého pojednávane vedie súd tak, aby sa mohlo rozhodnúť spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania a účel tohto zákona, alebo § 183 ods. 1 prvej vety CSP, podľa ktorej pojednávane sa môže odročiť len z dôležitých dôvodov.

18. V zmysle § 25 SSP sa citované ustanovenia Civilného sporového poriadku primerane použijú aj na konanie správneho súdu podľa Správneho súdneho poriadku, pričom povinnosť súdu konať bez priet'ahov vyplýva aj s ustanovení § 103 ods. 1 SSP, podľa ktorého ak sa konanie začalo, postupuje v ňom správny súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie rozhodnutá. Správny súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci konania nečinní. Účastníci konania sú povinní prispieť k tomu, aby sa dosiahol

účel konania najmä tým, že pravdivo a úplne opíšu všetky potrebné skutočnosti, označia dôkazné prostriedky a dbajú na pokyny správneho súdu. Ďalej táto povinnosť správneho súdu vyplýva z § 105 ods. 1 SSP, podľa ktorého ak správny súd nariadi pojednávanie, pripraví ho tak, aby bolo možné rozhodnúť vo veci spravidla na jedinom pojednávaní, a z § 115 SSP, podľa ktorého pojednávanie možno odročiť len z dôležitých dôvodov alebo z dôvodu uskutočnenia neverejnej porady a vyhotovenia výroku rozhodnutia správneho súdu. Správny súd môže odročiť pojednávanie aj vtedy, ak to účastníci konania zhodne navrhnú.

19. Podľa § 2 ods. 1 CMP na konania podľa tohto zákona (civilné mimosporové konania, pozn.) sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Povinnosť súdu konať v civilnom mimosporovom konaní bez priet'ahov je vyjadrená napr. aj v § 30 CMP, podľa ktorého po začatí konania postupuje súd v súčinnosti s ostatnými subjektmi konania tak, aby bola vec v čo najkratšom čase prejednaná a rozhodnutá, ďalej v § 31 CMP, podľa ktorého súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci nečinní, ale aj v ustanovení § 34 CMP o vylúčení aplikácie okrem iných ustanovení Civilného sporového poriadku o koncentrácii konania (vrátane sudcovskej koncentrácie konania).

20. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, IV. ÚS 99/07) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna, faktická, prípadne procesná zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva ústavný súd v rámci prvého kritéria prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľa.

21. Pokiaľ ide o kritérium právna a faktická zložitosť veci, ústavný súd konštatuje, že predmet posudzovaného konania (vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov po jeho zániku) tvorí bežnú súčasť rozhodovacej agendy všeobecných súdov a po skutkovej ani právnej stránke nejde o vec tak zložitú, aby to mohlo podstatnejším spôsobom ovplyvniť časovú náročnosť prejednávania veci, resp. ospravedlniť trvanie konania viac ako osem rokov bez jeho právoplatného skončenia.

22. Správanie účastníkov konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu označeného práva s'ťažovateľa. Ústavný súd konštatuje, že nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by svedčili o tom, že by k priet'ahom podstatnejším spôsobom prispelo správanie s'ťažovateľa.

23. Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotil, či v uvedenom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, bol postup okresného súdu v predmetnej veci. Ústavný súd z doručeného spisu okresného súdu zistil priebeh namietaného konania a konštatuje, že konanie sa začalo 29. apríla 2009, toho času trvá viac ako 8 rokov a nie je právoplatne skončené. Okresný súd vo veci vykonal v roku 2009 prvotné úkony a v priebehu rokov 2010 až 2013 uskutočnil vo veci 11 pojednávaní (11. januára 2010, 12. apríla 2010, 2. mája 2011 všetky odročené pre účely mimosúdnej dohody, 4. júla 2011 odročené pre účely zabezpečenia vyjadrenia s'ťažovateľa, 29. septembra 2011, 10. novembra 2011, 7. júna 2012, 5. novembra 2012, 10. januára 2013, 11. marca 2013 a 27. mája 2013, ktoré bolo odročené pre účely nariadenia znaleckého dokazovania). V druhej polovici roka 2013 a v roku 2014 sa okresný súd venoval nariadeniu znaleckého dokazovania tak, že po opakovaných výzvach stranám na predloženie otázok pre znalca a zaslania s'ťažovateľom predloženého vlastného znaleckého posudku na vyjadrenie žalovanej sám nariadil znalecké dokazovanie až v máji 2014 (znalecký posudok bol vyhotovený a doručený súdu v septembri 2014) a následne vykonal s tým súvisiace úkony. V roku 2015 okresný súd uskutočnil dve pojednávania (22. januára 2015 a 7. mája 2015, ktoré bolo odročené pre účely nariadenia ďalšieho znaleckého dokazovania), nariadil znalecké dokazovanie (znalecký posudok bol súdu doručený v októbri 2015) a následne vykonal s tým súvisiace úkony. Posledné pojednávanie vo veci sa uskutočnilo 21. marca 2016 a následne vo veci

ďalšie úkony neboli vykonané až do 14. septembra 2017, keď bolo nariadené pojednávanie na termín 20. novembra 2017.

24. Ústavný súd po oboznámení sa s priebehom posudzovaného konania uzatvára, že z časového sledu jednotlivých úkonov okresného súdu, ako aj ich obsahu vyplývajú také opakované obdobia nečinnosti okresného súdu, ako aj neefektívny postup v konaní pri prerokovaní veci sťažovateľa, ktoré sú umocnené skutočnosťou, že okresný súd po uskutočnení 14 pojednávaní a dvoch súdom zabezpečených znaleckých posudkoch ani po viac ako 8 rokoch konania vo veci ani len raz meritórne nerozhodol. Ústavný súd okresným súdom uvádzané skutočnosti nevyhodnotil ako okolnosti spočívajúce v zložitosti veci či správaní účastníkov, ktoré by mohli zistené prieťahy v ich podstatnej časti ospravedlniť.

25. Ústavný súd preto konštatuje, že postupom okresného súdu v posudzovanom konaní došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

III.

26. Ak ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, prípadne nečinnosťou, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, prípadne prikáže tomu, kto právo porušil, aby vo veci konal.

27. Vzhľadom na to, že v čase rozhodovania ústavného súdu konanie vo veci nebolo skončené, ústavný súd vyhovel sťažnosti v časti návrhu na uloženie príkazu okresnému súdu konať bez zbytočných prieťahov v zmysle § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde.

28. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie. Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov

sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

29. Sťažovateľ žiadal o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 5 000 € z dôvodov uvedených v sťažnosti poukazujúc najmä na dlhotrvajúcu právnu neistotu. Podľa názoru ústavného súdu prichádza v tomto prípade do úvahy priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu. Ústavný súd považoval priznanie sumy 2 500 € sťažovateľovi za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Pri ustálení sumy finančného zadosťučinenia ústavný súd prihliadal na celkovú dobu posudzovaného súdneho konania a jeho priebeh a na mieru zavinenia okresného súdu na vzniknutých prierahoch v posudzovanom konaní. Ústavný súd v súlade s čl. 127 ods. 3 ústavy a § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde časti sťažnosti, v ktorej sťažovateľ žiadal priznať finančné zadosťučinenie nad ústavným súdom priznanú sumu, nevyhovel.

30. Ústavný súd priznal sťažovateľovi (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) úhradu trov konania z dôvodu jej právneho zastúpenia advokátkou, ktorá si uplatnila nárok na ich úhradu.

31. Pri výpočte trov právneho zastúpenia ústavný súd vychádzal z príslušných ustanovení vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších

predpisov. Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2017 je 147,33 € a hodnota režijného paušálu je 8,84 €.

32. S poukazom na výsledok konania vznikol sťažovateľke nárok na úhradu trov za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2017 (prevzatie a príprava zastúpenia a podanie sťažnosti ústavnému súdu) v sume 312,34 € vrátane režijného paušálu. Ústavný súd nepriznal úhradu trov za jeden úkon právnej služby (stanovisko k vyjadreniu okresného súdu), pretože toto vyjadrenie neobsahovalo žiadne skutočnosti významné pre rozhodnutie ústavného súdu.

33. Priznanú úhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľa (§ 31a ods. 1 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 CSP).

34. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. októbra 2017